

PHỤ TỬ HỢP TẬP KINH

QUYỂN 18

Phẩm 26: SỰ SAI KHÁC CỦA LỤC GIỚI (Phần 3)

Này Đại vương! Ví như người trong mộng thấy mình ở chung với các cô gái đẹp, sau khi thức giấc, nhớ lại việc xúc chạm ở trong mộng là thật có không?

Vua thưa:

–Không thật, thưa Thế Tôn!

Đức Phật hỏi:

–Này Đại vương! Ý Đại vương nghĩ sao? Người này chấp việc trong mộng cho là thật, như vậy có phải là người trí không?

Vua thưa:

–Không phải, thưa Thế Tôn! Vì sao? Vì các cô gái đẹp trong mộng hoàn toàn không có thì làm gì có chuyện xúc chạm cảm khoái. Nên biết, người này chỉ luống công nhọc sức, tất cả đều không thật.

Đức Phật khen:

–Đúng vậy, đúng vậy! Kẻ ngu si dị sinh vô trí kiến thức thấp kém đối với việc xúc chạm vừa ý lại sinh yêu thích, tâm sinh nhiễm trước tạo nghiệp như vậy. Thân nghiệp có ba, ngữ nghiệp có bốn, ý nghiệp có ba. Tạo nghiệp ấy rồi sát-na liền diệt mất. Nghiệp ấy diệt rồi không nương vào Đông, Tây, Nam, Bắc, trên dưới, bốn phía, chính giữa, mà trụ; đến khi mạng chung thấy những việc trước kia đã làm hiện ra trong tâm tưởng. Như người tỉnh mộng, nhớ lại việc trong mộng; cuối cùng thức diệt tự nghiệp hiện tiền.

Này Đại vương! Thức là chủ, nghiệp là phan duyên, cả hai làm nhân cho nhau. Thức đầu tiên sinh khởi tạo nghiệp thọ báo đến không hoại mất, hoặc hưởng vào địa ngục, hoặc đọa vào bàng sinh, Diêm-ma-la giới, A-tu-la, hoặc trời, hoặc người, đồng phần chủng loại liên tục không dứt.

Này Đại vương! Thức cuối cùng diệt gọi là tử uẩn, thức đầu tiên khởi gọi là sinh uẩn.

Này Đại vương! Lúc thức ấy khởi không từ đâu đến, lúc diệt không đi về đâu. Lúc duyên kia khởi không từ đâu đến, lúc diệt không đi về đâu. Lúc nghiệp ấy sinh không từ đâu đến, lúc diệt không đi về đâu.

Này Đại vương! Không có một pháp nhỏ nào từ đời này đến đời khác. Vì sao? Vì lìa tự tánh. Nên biết rõ như vậy: Thức đầu tiên thức đầu tiên không, tự nghiệp tự nghiệp không, thân thức thân thức không, hoặc diệt diệt không, hoặc sinh sinh không, luân hồi luân hồi không, Niết-bàn Niết-bàn tự tánh đều không, không có tác giả cũng không có thọ giả, chỉ tùy theo thế tục mà chỉ bày rõ ràng, không phải đệ nhất nghĩa nói như thế.

Đại vương nên biết! Các căn như huyễn, cảnh giới như mộng, tất cả các pháp thấy đều vắng lặng. Đây gọi là Không giải thoát môn. Không vô không tướng gọi là Vô tướng giải thoát môn. Nếu không tướng thì không có nguyện cầu, gọi là Vô nguyện giải thoát môn. Nếu ai có khả năng hiểu rõ ba giải thoát môn này cùng đi đối với không thì đó là con đường đầu tiên đi đến Bồ-đề, rộng lớn như pháp tánh, cứu cánh như hư không,

đối với thí dụ này nên biết như vậy.

Này Đại vương! Ví như người trong mộng lấy đồng dát mỏng nóng làm y phục quấn vào thân. Khi người này tỉnh giấc nhớ lại việc đồng dát mỏng nóng áp vào thân thể khổ não như vậy là thật có không?

Vua thưa:

–Không thật, thưa Thế Tôn!

Đức Phật hỏi:

–Này Đại vương! Ý Đại vương nghĩ sao? Người này chấp cảnh trong mộng là thật, như vậy có phải là người trí không?

Vua thưa:

–Không phải, thưa Thế Tôn! Vì sao? Vì đồng mỏng nóng trong mộng hoàn toàn không có thì làm gì có chuyện áp vào thân nóng bức khổ não. Nên biết, người này chỉ luống công nhọc sức, tất cả đều không có thật.

Đức Phật khen:

–Đúng vậy, đúng vậy! Kẻ ngu si dị sinh nhận thức thấp kém thấy việc sợ hãi tâm sinh hiềm ghét, vọng sinh chấp trước tạo ra ác này. Thân nghiệp có ba, ngữ nghiệp có bốn, ý nghiệp có ba; tạo nghiệp này rồi sát-na liền diệt mất. Nghiệp này diệt rồi không nương vào Đông, Tây, Nam, Bắc, bốn phía, trên dưới, chính giữa mà trụ; đến khi mạng chung thấy việc làm đời trước tâm sinh hoảng hốt. Như người tỉnh mộng nhớ lại việc trong mộng. Thức cuối cùng diệt tự nghiệp hiện tiền.

Này Đại vương! Thức là chủ, nghiệp là phan duyên, cả hai làm nhân cho nhau. Thức đầu tiên sinh khởi tạo nghiệp chịu quả báo đều không hoại mất, hoặc hưởng vào địa ngục, hoặc đọa vào bàng sinh, Diêm-ma-la giới, A-tu-la, hoặc trời, hoặc người. Thức đầu tiên sinh rồi đều chịu quả báo ấy, đồng phần tâm phẩm, liên tục tùy chuyển. Thức cuối cùng diệt gọi là tử uẩn, thức đầu tiên khởi gọi là sinh uẩn.

Này Đại vương! Lúc thức ấy khởi không từ đâu đến, lúc diệt không đi về đâu. Lúc duyên ấy sinh không từ đâu đến, lúc diệt không đi về đâu. Lúc nghiệp ấy sinh không từ đâu đến, lúc diệt không đi về đâu.

Này Đại vương! Không có một pháp nhỏ nào từ đời này đến đời khác. Vì sao? Vì tự tánh không. Nên biết rõ như vậy: Thức đầu tiên thức đầu tiên không, tự nghiệp tự nghiệp không, thân thức thân thức không, hoặc diệt diệt không, hoặc sinh sinh không, luân hồi luân hồi không, Niết-bàn Niết-bàn tự tánh đều không. Biết rõ nghiệp báo tự tánh chẳng phải có, không có tác giả cũng không có thọ giả, chỉ dùng danh tướng phân biệt để chỉ rõ.

Đại vương nên biết! Các căn như huyễn, cảnh giới như mộng, tất cả các pháp thấy đều vắng lặng. Đây gọi là Không giải thoát môn. Không vô không tướng là Vô tướng giải thoát môn. Nếu không tướng thì không có nguyện cầu, gọi là Vô nguyện giải thoát môn. Nếu ai có khả năng hiểu rõ ba giải thoát môn này cùng đi đối với không thì đó là con đường đầu tiên đi đến Bồ-đề, rộng lớn như pháp tánh, cứu cánh như hư không, đối với thí dụ này nên biết rõ như vậy.

Này Đại vương! Như người trong mộng thấy thân mình bị hoại không còn biết cảm giác. Khi người này tỉnh giấc nhớ lại thân bị tan hoại trong mộng sinh ra lo buồn sầu não là thật có có không?

Vua thưa:

–Không thật, thưa Thế Tôn!

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đức Phật hỏi:

–Này Đại vương! Ý Đại vương nghĩ sao? Người này chấp việc trong mộng là thật như vậy có phải là người trí không?

Vua thưa:

–Không phải, thưa Thế Tôn! Vì sao? Vì thân căn trong mộng hoàn toàn không có thì làm gì có chuyện tan hoại. Nên biết, người này chỉ lường công nhọc sức, tất cả đều không thật.

Đức Phật khen:

–Đúng vậy, đúng vậy! Kẻ ngu si dị sinh phàm phu nhận thức kém cỏi, tự thấy thân tan hoại tâm sinh chấp trước, lại khởi lên sợ hãi tạo ra nghiệp si này. Thân nghiệp có ba khẩu nghiệp có bốn, ý nghiệp có ba. Tạo nghiệp ấy rồi sát-na liền diệt mất. Nghiệp ấy diệt rồi không nương vào Đông, Tây, Nam, Bắc, bốn phía, trên dưới, chính giữa mà trụ, đến khi mạng chung thấy việc làm trước kia tâm sinh sợ hãi bàng hoàng. Như người tỉnh mộng nhớ lại việc trong mộng. Thức cuối cùng diệt tự nghiệp hiện tiền.

Này Đại vương! Thức là chủ, nghiệp là phan duyên, cả hai làm nhân cho nhau. Thức đầu tiên sinh khởi tạo nghiệp chịu quả báo đều không hoại mất, hoặc hưởng vào địa ngục, hoặc đọa vào bàng sinh, Diêm-ma-la giới, A-tu-la, hoặc trời, hoặc người. Thức đầu tiên sinh rồi đều chịu quả báo ấy, đồng phần tâm phẩm, liên tục tùy chuyển. Thức cuối cùng diệt gọi là tử uẩn, thức đầu tiên khởi gọi là sinh uẩn.

Này Đại vương! Lúc thức đầu tiên khởi không từ đâu đến, lúc diệt không đi về đâu. Lúc duyên ấy khởi không từ đâu đến, lúc diệt không đi về đâu. Lúc nghiệp ấy sinh không từ đâu đến, lúc diệt không đi về đâu.

Này Đại vương! Không có một pháp nhỏ nào từ đời này đến đời khác. Vì sao? Vì tự tánh không. Nên biết rõ như vậy: Thức đầu tiên thức đầu tiên không, tự nghiệp tự nghiệp không, thân thức thân thức không, hoặc diệt diệt không, hoặc sinh sinh không, luân hồi luân hồi không, Niết-bàn Niết-bàn tự tánh đều không. Biết rõ nghiệp báo tự tánh chẳng phải có, không có tác giả cũng không có thọ giả, chỉ dùng danh tướng phân biệt để chỉ rõ.

Đại vương nên biết! Các căn như huyễn, cảnh giới như mộng, tất cả các pháp thấy đều vắng lặng. Đây gọi là Không giải thoát môn. Không vô không tướng gọi là Vô tướng giải thoát môn. Nếu không tướng thì không có nguyện cầu, đó là Vô nguyện giải thoát môn. Nếu ai có thể hiểu rõ ba pháp môn giải thoát này cùng đi đối với không thì đó là con đường đầu tiên đi đến Bồ-đề, rộng lớn như pháp giới, cứu cánh như hư không, đối với thí dụ này nên biết rõ như vậy.

Này Đại vương! Như người trong mộng thấy người làm trò ảo thuật làm ra năm thứ dục và các thứ dục khác, tự thấy thân mình được hưởng các thứ dục lạc ấy. Sau khi tỉnh giấc, người này nhớ lại việc đã làm trong mộng là thật có không?

Vua thưa:

–Không thật, thưa Thế Tôn!

Đức Phật hỏi:

–Này Đại vương! Ý Đại vương nghĩ sao? Người này chấp cảnh trong mộng cho là thật, như vậy có phải là người trí không?

Vua thưa:

–Không phải, thưa Thế Tôn! Vì sao? Vì người làm trò ảo thuật ở trong mộng hoàn toàn không có thì làm gì có việc biến hiện năm thứ dục lạc và các việc cảm khoái khác.

Nên biết, người này chỉ luống công nhọc sức, tất cả đều không thật.

Đức Phật khen:

–Đúng vậy, đúng vậy! Kẻ ngu si dị sinh phàm phu nhận thức kém cõi ý đắm trước vào pháp, tâm sinh tham nhiễm, lại khởi lên tìm cầu càng thêm si ái bị nó dắt dẫn tạo ra tội này. Thân nghiệp có ba, khẩu nghiệp có bốn, ý nghiệp có ba. Tạo nghiệp ấy rồi sát-na liền diệt mất. Nghiệp ấy diệt rồi không nương vào Đông, Tây, Nam, Bắc, bốn phía, trên dưới, chính giữa mà trụ; đến khi mạng chung thấy những việc làm thưở trước hiện trong tâm tưởng, tự phần nghiệp báo thấy đều hiện tiền. Cũng như tỉnh mộng nhớ lại việc trong mộng.

Này Đại vương! Thức là chủ, nghiệp là phan duyên, cả hai làm nhân cho nhau. Thức đầu tiên sinh khởi tạo nghiệp chịu quả báo đều không hoại mất, hoặc hưởng vào địa ngục, hoặc đọa vào bàng sinh, Diêm-ma-la giới, A-tu-la, hoặc trời, hoặc người. Thức đầu tiên sinh rồi đều chịu quả báo ấy, đồng phần tâm phẩm, liên tục tùy chuyển. Thức cuối cùng diệt gọi là tử uẩn, thức đầu tiên khởi gọi là sinh uẩn.

Này Đại vương! Lúc thân thức sinh không từ đâu đến, lúc diệt không đi về đâu. Lúc duyên ấy sinh không từ đâu đến, lúc diệt không đi về đâu. Lúc nghiệp ấy sinh không từ đâu đến, lúc diệt không đi về đâu.

Này Đại vương! Không có một pháp nhỏ nào từ đời này đến đời khác. Vì sao? Vì tự tánh không. Nên biết rõ như vậy: Thức đầu tiên thức đầu tiên không, tự nghiệp tự nghiệp không, thân thức thân thức không, hoặc diệt diệt không, hoặc sinh sinh không, luân hồi luân hồi không, Niết-bàn Niết-bàn tự tánh đều không, tạo nghiệp không thể được, thọ báo không thể được, chỉ dùng danh tướng phân biệt để chỉ rõ.

Đại vương nên biết! Các căn như huyễn, cảnh giới như mộng, tất cả các pháp thấy đều vắng lặng. Đây gọi là Không giải thoát môn. Không vô không tướng gọi là Vô tướng giải thoát môn. Nếu không tướng thì không có nguyện cầu, đây gọi là Vô nguyện giải thoát môn. Nếu ai có khả năng biết rõ ba giải thoát môn này cùng đi đối với không thì đó là con đường đầu tiên đi đến Bồ-đề, rộng lớn như pháp giới, cứu cánh như hư không, đối với thí dụ này nên biết như vậy.

Này Đại vương! Ví như có người ở trong mộng thấy mình và cả quyến thuộc đều bị nước mạnh nhận chìm, chịu các nỗi kinh hồn và khổ não. Sau khi tỉnh giấc, người này nhớ lại việc bị nước nhận chìm ở trong mộng là thật có không?

Vua thưa:

–Không thật, thưa Thế Tôn!

Đức Phật hỏi:

–Này Đại vương! Người này chấp cảnh trong mộng là thật, như vậy có phải là người trí không?

Vua thưa:

–Không phải, thưa Thế Tôn! Vì sao? Vì bị nước nhận chìm ở trong mộng hoàn toàn không có thì làm gì có chuyện kinh hoàng khổ não. Nên biết, người này chỉ luống công nhọc sức, tất cả đều không thật.

Đức Phật khen:

–Đúng vậy, đúng vậy! Kẻ ngu si dị sinh phàm phu nhận thức kém cõi ý đắm trước vào các pháp sinh ra lo sợ sâu não, lần lượt tìm cầu không có đạo đối trị. Do không hiểu cho nên khởi các ác nghiệp, thân nghiệp có ba, khẩu nghiệp có bốn, ý nghiệp có ba. Tạo ra nghiệp ấy rồi sát-na liền diệt mất. Nghiệp ấy diệt rồi không nương vào Đông,

Tây, Nam, Bắc, bốn phía, trên dưới, ở giữa mà trụ; đến khi mạng chung, tâm sinh hoảng sợ, thấy việc đời trước đã làm đều hiện ra cả. Như người trong tỉnh mộng nhớ lại việc trong mộng.

Đại vương! Thức là chủ, nghiệp là phan duyên, cả hai làm nhân cho nhau. Thức đầu tiên sinh khởi tạo nghiệp chịu quả báo đều không hoại mất, hoặc hưởng vào địa ngục, hoặc đọa vào bàng sinh, Diêm-ma-la giới, A-tu-la, hoặc trời, hoặc người. Thức đầu tiên sinh rồi đều chịu quả báo ấy, đồng phần tâm phẩm, liên tục tùy chuyển. Thức cuối cùng diệt gọi là tử uẩn, thức đầu tiên khởi gọi là sinh uẩn.

Này Đại vương! Lúc thức đầu tiên sinh không từ đâu đến, lúc diệt không đi về đâu. Lúc duyên ấy sinh không từ đâu đến lúc diệt không đi về đâu. Lúc nghiệp ấy sinh không từ đâu đến, lúc diệt không đi về đâu.

Này Đại vương! Không có một pháp nhỏ nào từ đời này đến đời khác. Vì sao? Vì tự tánh không. Nên biết rõ như vậy: Thức đầu tiên thức đầu tiên không, tự nghiệp tự nghiệp không, thân thức thân thức không, hoặc diệt diệt không, hoặc sinh sinh không, luân hồi luân hồi không, Niết-bàn Niết-bàn tự tánh đều không, không có tác giả cũng không có thọ giả, chỉ dùng danh tướng phân biệt để chỉ rõ.

Này Đại vương! Các căn như huyễn, cảnh giới như mộng, tất cả các pháp thấy đều vắng lặng. Đây gọi là Không giải thoát môn. Không vô không tướng gọi là Vô tướng giải thoát môn. Nếu không tướng thì không có nguyện cầu, đây gọi là Vô nguyện giải thoát môn. Nếu ai có khả năng hiểu rõ ba giải thoát môn này cùng đi đối với không thì đó là con đường đầu tiên đi đến Bồ-đề, rộng lớn như pháp giới, cứu cánh như hư không, đối với thí dụ này nên biết như vậy.

Này Đại vương! Ví như có người trong mộng, tự thấy mình uống rượu quá say không biết thiện pháp và các ác hạnh, công đức và lỗi lầm. Sau khi tỉnh giấc, người này nhớ lại việc trong mộng là thật có không?

Vua thưa:

–Không thật, thưa Thế Tôn!

Đức Phật hỏi:

–Này Đại vương! Ý Đại vương nghĩ sao? Người này chấp việc trong mộng là thật, như vậy có phải là người trí không?

Vua thưa:

–Không phải, thưa Thế Tôn! Vì sao? Vì việc uống rượu trong mộng hoàn toàn không có thì làm gì chuyện say mê. Nên biết, người này chỉ luống công nhọc sức, tất cả đều không thật.

Đức Phật khen:

–Đúng vậy, đúng vậy! Kẻ ngu si dị sinh nhận thức kém cõi, ý đắm trước vào các pháp, khởi tâm ái nhiễm, tạo ra nghiệp si này. Thân nghiệp có ba, khẩu nghiệp có bốn, ý nghiệp có ba. Tạo ra nghiệp ấy rồi sát-na liền diệt mất. Nghiệp ấy diệt rồi không nương vào Đông, Tây, Nam, Bắc, bốn phía, trên dưới, chính giữa mà trụ; đến khi mạng chung thấy những việc làm thuở trước, tự phần nghiệp báo hiện trong tâm tưởng. Như người tỉnh mộng nhớ lại việc trong mộng.

Này Đại vương! Thức là chủ, nghiệp là phan duyên, cả hai làm nhân cho nhau. Thức đầu tiên sinh khởi tạo nghiệp chịu quả báo đều không hoại mất, hoặc hưởng vào địa ngục, hoặc đọa vào bàng sinh, Diêm-ma-la giới, A-tu-la, hoặc trời, hoặc người. Thức đầu tiên sinh rồi đều chịu quả báo ấy, đồng phần tâm phẩm, liên tục tùy chuyển. Thức

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

cuối cùng diệt gọi là tử uẩn, thức đầu tiên khởi gọi là sinh uẩn.

Này Đại vương! Lúc thân thức sinh không từ đâu đến, lúc diệt không đi về đâu. Lúc duyên ấy sinh không từ đâu đến, lúc diệt không đi về đâu. Lúc nghiệp ấy sinh không từ đâu đến, lúc diệt không đi về đâu.

Này Đại vương! Không có một pháp nhỏ nào từ đời này đến đời khác. Vì sao? Vì tự tánh không. Nên biết rõ như vậy: Thức đầu tiên thức đầu tiên không, tự nghiệp tự nghiệp không, thân thức thân thức không, hoặc diệt diệt không, hoặc sinh sinh không, luân hồi luân hồi không, Niết-bàn Niết-bàn tự tánh đều không, không có tác giả cũng không có thọ giả, hoặc nghiệp hoặc báo đều không thể được, chỉ dùng danh tướng phân biệt để chỉ rõ.

Này Đại vương! Các căn như huyễn, cảnh giới như mộng, tất cả các pháp thấy đều vắng lặng. Đây gọi là Không giải thoát môn. Không vô không tướng gọi là Vô tướng giải thoát môn. Nếu không tướng thì không nguyện cầu, đây gọi là Vô nguyện giải thoát môn. Nếu ai có khả năng biết rõ ba môn giải thoát này cùng đi đối với không thì đó là con đường đầu tiên đi đến Bồ-đề, rộng lớn như pháp giới, cứu cánh như hư không, đối với thí dụ này nên biết như vậy.

